

to zjistiti, zejména slyšením vydražitelů o obsahu návrhu. Jak rekursní soud zjišťuje, svolila spořitelna v R., která jest první knihovní věřitelkou se zbytkem jistiny 875.924 Kč s příslušenstvím (kdežto nejvyšší podání vydražitelů podle pravoplatného udělení příklepu ze dne 20. května 1933 činí jen 659.000 Kč), aby vydražitelé z nejvyššího podání srazili částku 300.000 Kč, kterou jest ochotna jim ponechat dále na úvěr a spokojiti se jejím převzetím na srážku z nejvyššího podání. Vzhledem k tomuto zjištění rekursního soudu vydražitelé nejsou se splacením další splátky na nejvyšší podání v prodlení, takže není zde důvodu, by podle § 154 ex. ř. byla opětná dražba povolena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 154 druhý odstavec ex. ř. nedojde k opětné dražbě, složí-li obmeškaly vydražitel před uplynutím lhůty k rekursu proti povolení opětné dražby, u soudu zadrželé splátky nejvyššího podání s úroky, pokud mají býti zapraveny v hotovosti. Usnesení o povolení opětné dražby ze dne 11. července 1933 bylo vypraveno 11. července 1933. Výkaz o jeho doručení vydražitelům schází, avšak, počítala-li by se osmidenní lhůta k podání rekursu již dnem po vydání usnesení, tedy od 12. července 1933, končila by 20. července 1933. Vydražitelé však již v rekursu podaném dne 17. července 1933 oznámili, že se spořitelna v R. spokojila s převzetím částky 300.000 Kč své pohledávky, dle zjištění rekursního soudu váznoucí v prvním pořadí, na srážku z nejvyššího podání, a doložili to dopisem této spořitelny ze dne 11. července 1933. Mimo to spořitelna v R. podáním na soud ze dne 18. července 1933 výslovně prohlásila, že ponechává část své pohledávky 300.000 Kč na vydražené nemovitosti a žádá hotové zaplacení jen zbytku jistiny s příslušenstvím z nejvyššího podání. Prokázali tudíž vydražitelé ve smyslu dražebních podmínek ještě ve lhůtě § 154 ex. ř., že věřitelka, na jejíž pohledávku z nejvyššího podání se dostane, jest srozuměna, by dluh převzali, a byli proto oprávněni tuto částku si sraziti na splatnou již druhou splátku, která činila 247.125 Kč. Nelze proto tvrditi, že byli v prodlení. Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce, seznáv, že není důvodu, by byla nařízena opětná dražba.

Čís. 13387.

Otázka, zda podpis výstavce souhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku anebo s předpisem stanov, přichází v úvahu jen, jde-li o směnečný z á v a z e k výstavců, nikoli však, jde-li o jeho směnečné o p r á v n ě n í.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 198/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž byl vydán k návrhu výstavce (právozářského měšťanstva) proti přijatelům, namítli žalovaní,

že směnka jest neplatná, ježto podpis žalobkyně jako vydatelky směnky nesouhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku. *Procesní soud* *prvé stolice* směnečný platební příkaz zrušil. *Odvolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Napadený rozsudek, zrušující směnečný platební rozkaz, vychází z právního názoru, že se označení žalující strany na směnce, by se rovnalo výstavcovu podpisu, jaký žádá směnečný zákon, musí bezvýjimečně státi tak, jak je zapsáno v obchodním rejstříku, že tedy označení, lišící se od zápisu v obchodním rejstříku, nelze pokládati za podpis žalující strany a že to má tedy v zápětí neplatnost směnky. Tento právní názor nepokládá odvolací soud za správný. Neboť zápis v obchodním rejstříku jest jen listinným osvědčením skutečnosti i jinak dokazatelné a účinné, zápis v obchodním rejstříku má tedy jen deklaratorní význam, je průvodním prostředkem s důkazní silou veřejné listiny a je tudíž přípustný důkaz o opaku (§ 292 c. ř. s.). Podle toho měl býti proveden důkaz o údajích žalující strany, že zápis v obchodním rejstříku odporuje stanovám strany žalující, že tedy nesprávně osvědčuje prohlášení. Pro rozhodnutí otázky, zda tu je právně platný podpis žalující strany, přicházejí ostatně v úvahu jen stanovy této strany. S hlediska těchto stanov je posouditi, zda tu je podpis žalující strany, neboť tuto stranu, právovárečné měšťanstvo, jest pokládati za rovnou spolku s právy korporace.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Žalovaní uplatnili v námitkách, že prý zažalovaná směnka je neplatná podle § 3 čís. 5 směn. zák., protože prý podpis žalobkyně jako vydatelky směnky nesouhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku. Této neplatnosti tu však není, protože na směnce nechybí podpis výstavce. Otázka, je-li tento podpis materielně správný, rozhodovala by jen, kdyby šlo o směnečný závazek podepsané firmy, nikoli o její oprávnění směnečné, zvláště když po meritální stránce ani nebylo namítáno, že směnka nebyla určena pro žalobkyni jako výstavkyni. Protože tu není namítané neplatnosti směnky podle § 3 čís. 5 směn. zákona, nerozhoduje ani, co je o podpisování firmy ve stanovách anebo co v té příčině je zapsáno v obchodním rejstříku, a nesejde tedy na okolnostech, k nimž v posledním odstavci důvodů poukazuje odvolací soud. Při zrušení rozsudku procesního musilo však přes to zůstatí, protože se rozsudek ten omezil jen na zrušení směnečného platebního příkazu pro neplatnost směnky, již tu není, takže bude se mu nyní obíratí s ostatními námitkami žalovaných.

Čís. 13388.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).